

Mocsárba rántották a magyarság lelkét – Tiszaeszlár tanulságai

A gyilkosság tényére számtalan közvetlen és közvetett bizonyíték volt, ám egy különös kisebbségi mozgalom mindent elkövetett, hogy az egyszerű aktából faji kérdést, vérvádat, egyetemes extázist csiholjon.

Mottó:

*„Égre kiált a régi vád –
úgy ölték meg Solymosi Esztert,
mint egy tokos, pihés libát.”
„Minden kiontott ártatlan vér,
s minden magyar vér, ami folyt,
párolgott és virult belőle
idegen trón, élősdí bolt.”
(Erdélyi József: Solymosi Eszter vére)*

A 126 éve történt gyalázatról ma sem tanácsos beszélni vagy írni. Akik valaha foglalkoztak vele, s leleplezték a fölmentett bűnösöket, az aljas manipulációkat, a

nemzetközi plutokrácia szervezett összeesküvését, már mind halottak. A nevüket sem lehet kiejteni, nemhogy emléküket méltóképpen ápolni, s megtisztítani a rázúdított rágalmak mocskától.

Mi is volt ez bűntény, ami a maga korában világszenzációt keltett, s nagyobb port vert föl, mint a Dreyfuss-ügy, vagy a korfui história. Amiben éppúgy alulmaradt a magyarság, mint a francia és a görög hazafiak. A mai nemzedékek nem sokat tudnak arról, mit jelentett a tiszzaeszlári per. Ám ha mégis hallottak róla, jobbra csak azoktól, akik utólag is az „antiszemita barbárság” hazájaként tüntetik föl Magyarországot, ahol még a törvény emberei is elhitték a vérvád középkori babonáját. Nézzük tehát a valóságot, majd a történet napjainkig gyűrűző hatásait és következményeit.

1882. április 1-én (a zsidó pészah előtt) déltájban egy 14 éves cseléd lányka – Solymosi Eszter – igyekezett Tiszaeszlárról a szomszédos újfalusi szatócsboltba, hogy festéket vegyen a meszeléshez. Számos szemtanú látta a boltból hazaindulni. Visszaútja az ortodox izraelita zsinagóga előtt vezetett, ám attól kezdve nem találkozott vele többé senki. Hova lett, mit csináltak vele a pajeszos, kaftános, rókaprémes idegenek, akik az oroszországi pogromok elől tömegével futottak akkoriban Magyarországra? Mit tettek a rosszarcú sakterek 15 évvel az emancipáció könnyelmű kimondása után? Miért akadályozta a vizsgálat lefolytatását s az igazság kiderítését, miért gyártott hamis bizonyítékokat, s tüntette el a valódiakat a gyanúsítottak védelmében összefogó „magyar” zsidóság? A liberalizmus szellemében vajon miért ágált a gyilkosok felelősségre vonása ellen, s lépett velük törzsi szövetségre a világhódítók förtelmes hada, Párizstól Londonig és Amerikáig? Eszter tragikus halála kapcsán már nem néhány elvetemült bűnöző s a honi igazságszolgáltatás állt szemben egymással; hanem az volt a fontos, hogy az internacionális zsidó terror, hatalom, pénz és sajtógyalázkodás, valamint a magyar becsület, jogtisztelet és nemzeti szolidaritás kiprovokált harcában ki győz, és ki marad alul.

A gyilkosság tényére számtalan közvetlen és közvetett bizonyíték volt, ám egy különös kisebbségi mozgalom mindent elkövetett, hogy az egyszerű aktából faji kérdést, vérvádat, egyetemes extázist csiholjon. 100 ezer forintos hatalmas összegért megfogadták a kor egyik legdörzsöltebb ügyvédjét s egyben legismertebb íróját, Eötvös Károlyt, aki nem átalott az igazság Júdása lenni, sőt később egy teljesen elfogult könyvet írni az ügyről.

A sakterek gondosan eltüntették Eszter holttestét, ám a Tiszadada alatti füzesben az ugyancsak fajtabeli tutajosok egy felpuffadt női hullára „bukkantak”, aki csodálatosképpen a kis Solymosi Eszter ruháit viselte. Ezeket fölismerte az egész falu, ám a tetemről mindenki – édesanyjával az élen – meggyőződéssel vallotta, hogy nem lehet Eszteré. Ezt igazolta több nagyhírű orvos egymástól függetlenül végzett vizsgálata is. Eszter egészséges, kiskorú, egész bizonyosan szűzlány volt; míg a kifogott hulla egy legalább 24 éves, kopaszra borotvált zsidó nő, aki tüdővészben halt meg, és élénk nemi életet élt korábban. Később az is kiderült, hogy a máramarosszigeti zsidó-kórházban hunyt el. Onnan csempészték ki, és adták át a Szeged felé induló tutajos-vezérnek, aki beismerte, hogy a tutaja alá kötözte, majd Tiszadada alatt eleresztette, hogy aztán látványosan „megtalálják”.

Nyilvánvaló tehát, hogy Esztert meggyilkolták, s ruháit azok adták fel a névtelen holttestre, akik

a borzalmas bűntényt el akarták titkolni. Még egy szarvashibát elkövettek a hamisítók. A szatócsboltban vásárolt kék és sárga festéket aképpen kötözték a hulla jobb karjára, mintha az balkezes lett volna. Csakhogy a kis Eszter sohasem volt az, ezt a tanúk egyértelműen állították. Egyébként is egy több napig vízben ázó hulla kezéről a festék már régen leoldódott volna, ez a festék azonban sértetlen volt, mert aligha érte nedvesség. A zsidók nyilván úgy okoskodtak: ha a tetem nyakán vágás van, akkor vérgyilkosság történt; ám ha nincs, akkor az egész csak az „antiszemita” koholmánya. De alaposan melléfogtak. Ügyetlen kapkodásukkal, szorgos „bizonyíték-gyártásukkal”, átlátszó hullacsempészetükkel éppen bűnösségüket erősítették meg.

Bary József vizsgálóbíró és Korniss Ferenc ítélembíró – a világ csodálatát kiérdemelve – abszolút elfogulatlanul, pártatlanul és megvesztegethetetlenül, szigorúan a tényekre támaszkodva, lelkiismeretesen az igazságot kutatva végezte munkáját. A gyilkosságot sikerült bizonyítani, az elmarasztalás nem lehetett kétséges. Ám Tisza Kálmán miniszterelnök személyesen gyakorolt nyomást a bíróra, azzal fenyegetve meg, ha elítéli a saktereket, akkor az ő lelkén szárad Magyarország tönkretétele; mivel Rothschildék ez esetben megtagadják a beígért 60 millió forintos hitel folyósítását, miáltal pénzünk elértéktelenedik, s a gazdaságunk csődbe megy. A derék hazafi képtelen volt ekkora terhet elviselni, ezért másnap fölmentette a cégéres bitangokat. Nem is sejtette, hogy éppen ezzel teszi a legrosszabbat nemzetének. (Az összeroppant és meghasonlott Korniss többé nem ült a bírói székbe, ez volt az utolsó ítélete.)

A per során voltak még néhányan, akik kiemelkedően bátran és becsületesen viselkedtek; megérdemlik, hogy nevüket feljegyezzük az utódok számára: Farkas Gábor községi bíró, Szalay Károly ügyvéd, Cseres Andrásné tanú, Ónody Géza képviselő, Lápossy János református lelkész, Péczely Kálmán törvényszéki írnok, Jósa Elek vármegyei főorvos, Adamovics József római katolikus plébános, Istóczy Győző a legendás fajvédő, Verhovay Gyula a Függetlenség főszerkesztője (aki a förtelmes sajtóháborúban úgyszólván egyedül mondta ki a kendőzetlen igazságot, s akinek lapját emiatt könyörtelenül eltaposták), s nem utolsósorban a 15 éves koronatanú, a zsidó Scharf Móric (aki élete végéig következetesen rávallott a gyilkosokra, s akit, mint „szavahihetetlen szemtanút” a tárgyaláson meg se eskettek).

A nagy per során a hivatalos fórumokon és a keresztény újságokban senki sem állította, hogy rituális vérgyilkosságról van szó. Erre való határozott biztatást a felkért szakértők sem találtak a Tórában, a Talmudban és egyéb izraelita iratokban. Viszont ugyanezekből és a zsidók magatartásából könnyűszerrel kimutatható a vallási fanatizmus, a szektás tévelygés s a már-már beteges kereszténygyűlölet, az izzó bosszúvágy, a pogromoktól való állandó rettegés. Fogadjuk el mi is, hogy a tiszzaeszlári nem vallásszertartási gyilkosság volt; ám a „gojok” iránti megvetés, az elfajult babonaság, az ószövetségi szellemiség, a delírium kósheriánium mint indíték, könnyen kimutatható, sőt igazoltnak tekinthető. S ha bárkinek kételyei lennének, bizonyít az utókor, ahol a vérpraxist, a szörnnytetteket s a rémuralmat bolsevizmusnak nevezik, ahol a gulag-táborok sora, az akasztófák erdeje, a több mint 100 millió halott tanúsítja a zsidók többségének égő, olthatatlan vérszomját. Mert ebben a rettenetes vádban valóban bűnösnek találtattak. Ehhez képest a tiszzaeszlári esemény csak epizódnak tekinthető.

Amikor törzsökös magyarok, tiszta vérvonalú vezetők irányították népünket, sohasem juthatott komoly szerephez a magyar érdekeket feladó és eláruló zsidóság. Ám ha befolyásuk, bomlasztásuk, erőszakosságuk érvényesült, azt mindig kegyetlenül megszenvedtük. A

magyarság legnagyobb tragédiái mögött – Muhi, Mohács, Világos, Trianon – rendre ott álltak a zsidók. Igaza volt Kossuthnak, hogy „őket nem lehet emancipálni, mert vallásuk politikai institúció, mely a fennálló országlási rendszerrel egyhangúságba nem hozható”. De Wesselényi is úgy vélte, hogy „amíg a zsidóságot közös érdek nem láncolja le az országtársulathoz, míg elvakult előítéleteit le nem győzi, addig az ország joggal zárhatja ki a közös jogok élvezetéből”.

Mára sajnos tökéletesen megvalósult méltatlanul elfeledett írónk – Kuthy Lajos – próféciája a zsidó térfoglalásról:

„A népet félig már kivettük excellenciátok kezéből, most kivesszük egészen. Mienk lesz a földje, szorgalma, saját személye. Aratunk vetésén, szűrünk szőlejében, leszedjük fája gyümölcsseit, és végre elsőszülöttjét adandja zálogba, hogy eleget ehessen. A magyar még jobban elfogy, szegényedik s szerteszét pusztuland. A fővárosban ismeretlen gyűlevész nép fog kóvályogni, s közöttük egy-két vagyontalan magyar, ki másokért dolgozik.”

Juhász József, Eszter egykori osztálytársa mondta évekkel a világraszóló per után: „Gyáva volt akkor a nép. Nem ismerte úgy a zsidó veszedelmet, mint manapság. Zsidók árendálták a földet az egész határban. Zsidók cselédje volt a magyar. Most már másként lenne!”

Mi már tudjuk, azóta sincs másképp. Sőt, minden korábbinál vadabb támadást indítottak ellenünk. Olyan vihart támasztottak, melynek forgószele nemcsak minket, hanem – könnyen lehet – őket is elsöpri.

Bary József és Korniss Ferenc nem voltak zsidóellenesek, csak elfogulatlan, becsületes magyarok, akik kötelességüknek tartották egy bűntény felgöngyölítését akkor is, ha az ütközik a „kiválasztottak” szándékaival. Mivel a zsidóság minden törvényes lépést, minden érdekeit sértő jogszerű intézkedést ellene irányuló merényletnek tart, érthető, hogy rájuk sütötte az antiszemitizmus bélyegét.

Batu kán nyilai, Szulejmán ágyúi, Haynau bitói megtörték a magyarság harci kedvét; a folytonos küzdelmek csökkentették létszámát, de nem roncsolták szét egyenes gerincét, öntudatos büszkeségét. A tiszaszlári fegyverekkel szemben azonban nem tudott védekezni. A zsidó hazugság, a korrupció, a sajtórágalom, a pénz, a láthatatlan világhatalom ellen nem tehetett semmit, és lelkiileg veszített csatát. Tragikusan megrendült évezredes hite önmagában, az igazságban, a jövőben, a szabadelvű hatalomban.

„Ha a magyaroknak nem tetszik a zsidóuralom, tessék nekik kivándorolni!” – süvöltötte egy Mózes-hitű képviselő az országgyűlésben. És rövidesen kétmillió magyar kunyhólakó menekült az Óperenciás tengeren is túlra a példátlan szegénység és a zsidó kiskirályok elől.

Tiszaeszlár után megnyílt az út az ószövetségi ambíciókat hordozó országhódítók számára. Megrendült a föld a szentistváni birodalom alatt, kivérzett az emberi jog és a keresztény igazságszolgáltatás, üldözött lett népünk a saját hazájában. Elindult egy szennyes árhullám, mely Kun (Kohn) Béla, Szamuely Tibor, Korvin (Klein) Ottó, Rákosi (Róth) Mátyás, Gerő (Singer) Ernő, Farkas (Wolff) Mihály, Péter Gábor (Auspitz Benő) és egyéb hóhérlegények börtöneiben, haláltáborokban, bitófái és sortüzei alatt tetőzött. De a kultúra, a gazdaság és

politika olyan keretlegényei, mint Jászi (Jakubovics) Oszkár, Lukács (Löwinger) György, Révai József (Kahána Mózes), Illés Béla, Kardoss (Katz) László, Aczél (Appel) György, Gadó György, Fekete (Schwartz) János, Pető Iván, Ko(h)nrád György, Eörsi István, Zoltai Gusztáv, Hack Péter, Tamás Gáspár Miklós, Kis János, Landesmann György, Kóka János, Gyurcsány Ferenc és mások sem kevésbé „érdemdús mesterek” a maguk területén.

Az eszlári ítélet nyomán fölcsapó országos tüntetések és elemi pogromhangulat során először vezényeltek szuronyrohamra magyar honvédeket magyar munkások és polgárok ellen, a Scharf Józsefek (Scharf Móric apja, az egyik főgyilkos!) védelmében.

A kor embere nem ismerte föl a lényegét, a honfitársi felelősség kötelező elvét. Nem érezte, hogy egyetlen csepp magyar vér többet ér a világ aranyánál. Justícia mérlegén könnyűnek találtatott, mert veszni engedte az ártatlan Solymosi Eszter igazát a zsinagóga pokoli bugyrában. Nem látta meg, hogy „a zsidóság elleni önvédelmi küzdelemben nem hagyhatunk magára egyetlen magyart sem”, mert különben elrohad a tisztesség s a szabadság valódi értelme. Hatékony összefogás nélkül végleg porba hull a fennkölt magyar lélek, s reménytelenül kialszik a magyar élet tüze.

Magyarország a magyaroké! Magyar ember csak magyar embert támogathat! A MAGYARORSZÁGI ZSIDÓSÁGOT SOHA A MAGYAR NÉPHEZ TARTOZÓNAK EL NEM ISMERHETJÜK! Ez Tiszaeszlár örökkön szívünkbe és elménkbe vésendő tanulsága.

Rothschild fenyegetése nyomán Tisza álliberális állama fölmentette a gonosztevőket, akik örömben valóságos purim-ünnepet ültek. A nyíregyházi törvényszék egész fajtánkra mondott halálos ítéletet, s visszavonhatatlanul eldöntötte a magyarság sorsát, lerombolta a jogállam illúzióját. Népünk legyőzötte, gerincét törve, lelkében, önérzetében és hazafiságában súlyosan megalázva feküdt az idegen zsoldosok lábai előtt. Ez a gyűlevész, számkivetett fajta, külön Istennel és mohó akarattal ekkor ékelődött be nemzetünk testébe, ekkor foglalt új hazát magának törvényes honunkban. A rongyos, Dávid-csillagos társaság eleinte csak átlopakodott, később valósággal beözönlött az Eldorádónak tekintett Magyarországra. Ahol a sábeszdeklis jövevény becsesebb az őslakónál, s tetszőleges magasra emelkedhet a legázoltak vállán. Ahol a balga rászédettek, a szerencsétlen tönkretettek vérrel-verejtéssel, néma áhítattal vagy hangos dicsőséggel fizetnek a lelketlen csalóknak, a gyűlölködés sötét apostolainak.

„A keresztények legjobbjait öld meg!” – így szól a talmudi parancs –, s a húsvéti bárány, a tehetetlen Solymosi Eszter vére kiontatott a Sátán oltárán. „Engedd be a zsidót (tót, oláhot, rácot, cigányt), s kiver a házadból!” – tartja a közmondás, és bizony immár nemcsak házunkat, de hazánkat is elvesztettük miatta. S ha nem teszünk sürgősen valamit, néhány évtizeden belül egész nemzetünk megsemmisül.

Siklósi András

Irodalom:

Az igazság hangjai: Bary József visszaemlékezései, Verhovay Gyula cikkei és tanulmányai a

„Függetlenség”-ben,

Marschalkó Lajos: Tiszaeszlár;

Elfogult hamisítások: Eötvös Károly: A nagy per I-II, Krúdy Gyula: A tiszaezlári Solymosi Eszter